

ԴԵՐԵՆԻԿ ԴԵՄԻՐՃԵԱՆ

Անցեալ տարւոյ Դեկտ. 6ին, ծանր հիւանդութենէ վերջ, ութսունամեայ տարիքին վախճանեցաւ հայ ազնանաւոր զրազէտ Դերենիկ Դեմիրճեան:

Ան ծնած է Ախալքալաք (Վրաստան), 1877ին: Նախակրթութիւնը ստացած է իր ծննդավայրի դպրոցին մէջ եւ ապա իր ուսումը շարունակած՝ Էջմիածնի Գէորգեան ծնամարանը եւ Թիֆլիսի Ներսէսեան վարժարանի մէջ: Բարձրագոյն կրթութիւն ստացած է Ժընէվի համալսարանին մէջ, որուն մանկավարժական բաժինը աւարտած է 1909ին: 1910ին կը վերադառնայ Թիֆլիս եւ կը զբաղի ուսուցչութեամբ: 1920ին կը փոխադրուի Երեւան ուր կ'ապրի կեանքի մնացեալ մասը:

Գրական գործունեության սկսած է 1890ական թուականներուն: Իր երկերու առաջին ժողովածուն լոյս կը տեսնէ 1899ին: Վաթսուն տարիներ սպասուորը եղած է հայ գրականության: Արտայայտուած է գրեթէ գրական բոլոր սեռերով, արձակ կամ չափազանց, թատերական ու վիպական: Դրած է առհասարակ պատմուածքներ, թատերերգութիւններ, վիպակներ եւ պատմական վէպեր որոնցմէ զխաւորներն են Վաթսունը եւ Մէլիք Մուշեղ որ դժբախտաբար մնացած է անաւարտ:

Դերնիկ Դեմիրճեան «ճանչցում ու մեծարում է Հայաստանի մէջ որպէս հայ քանաստեղծութեան եւ գեղարուեստական արծակի լուազոյն ներկայացուցիչներէն մէկը»:

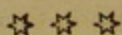
ՃԱԻԱՐԺ ՄԻՍԱՔԵԱՆ

Տարւոյս Յունուար 26ին Փարիզի մէջ վախճանեցաւ Յ--ը Թերթի հիմնադիր-խմբագիր Շաւարշ Միսաքեան:

Ինչպես նախակրթությունը ստացած է Պոլսոյ ազգային վարժարաններուն մէջ: Շուարշ Միսաքեան կանուխէն ինքզինքը նուիրած է լրագրական ասպարէզին: Իր նախափորձերը կատարած է Ս-բ-ի մէջ եւ ապա 1908ին Օսմանեան Սահմանադրութեան հռչակումէն վերջ հրատարակած է Ալ-Կարական շաբաթաթերթը, Զապէլ Եսայեանի, Գեղամ Բարսեղեանի եւ Վահրամ Թաթուլի հետ: 1916-1918 կը բանտարկուի թրքական կառավարութեան կողմէ: 1925ին կը հաստատուի Փարիզ եւ կը սկսի հրատարակել Յ-թերթը մինչեւ իր անակնկալ մահը:

Շաւարշ Միսաքեան կը գուրգուրար հայկական բոլոր արժէքներու վրայ անխտիր: Ունենալով հանդերձ իր ուրոյն ուշդուլթիւնը, «կը խանդավառուէր երբ գաղութներ համերաշխութեան նշաններ ցոյց կուտային»: Ան ձեռնհասօրէն եւ պատուաւոր կերպով կատարեց հայ գրին ու լեզուին անաղարտ պահպանման պատուաւոր պարտականութիւնը, իրել անոր աննկուն պահակներէն մէկը:

Թող իր առաքալած հոգին հանգիստ գտնէ՝ գէթ յաւիտենականութեան մէջ:

Վերոյիշեալ ազգային զոյգ ղէմբերը, մին ի Հայաստան՝ իսկ միւսը արտասահման, երկուքն ալ հաւասարապէս, իրենց գիշտած ու դաւանած ուղիով ու ձեւով, իրենց ժողովուրդին ծառայելու անկեղծ կրակով վառուած հոգիներ եղած են: Երկուքն ալ իրենց ուրոյն շրջանակները գերանցնող, զանգուածներէն սիրուած ու յարգուած գրիչներ եղան, իրենց նկարագրի պարկեշտութեամբ, հայ գիրին անկաշառ նուիրումով եւ անսահման ժողովրդասիրութեամբ: